

□ DE THUISREIS □

DOOR HERMAN ROBBERS.

IV.

GELUK, geluk, plotseling en bijna verbijsterend, nu nog, nú nog!

Als verdwaasd van vreugde liep Huib de eerste dagen rond: de huizen, de dingen, al ijlte en lichtheid. Klokken luidden in de hemelen.

Hij kon het maar niet bevatten, niet verwerklijken. Een droom — schrikkende bezon hij zich daarop — een droom kon het nog zijn: een door God geschonken roes of waantoestand, waaruit hij straks zou ontwaken, zittende aan zijn schrijftafel en omringd door het van-ouds-bekende, al dat lastige, mistroostige, dof pijnigende. Want zóó voelde hij thans zijn verleden leven — hoe had hij het toch uitgehouden zóó lang; hij begreep dat nu niet meer; almeteen lag het verzonken, weggedampt, de gansche wereld op slag veranderd. Leven, léven, o, dit was het léven toch nog — eindelijk, eindelijk!

Pauline, zijn meisje — verruklijk, dat woord in je zelf te herhalen, dat allerinnigste, allerteederste woord: mijn meisje. Niet te omvâmen was zijn liefde. Een gevoel als dit, nimmer had hij het gekend, ook niet in één van zijn elementen: deze opene trots, dit diep-innerlijke juichen, deze volte van dankbaarheid, dit verlangen vooral — een reiking, een smachting van zijn gansche wezen, naar haar, naar haar! Gewéten had hij dit altijd wel, het in anderen aan gevoeld, be-grepen, be-schreven — hoe dikwijls! 't Zelf ondergaan — nooit en nooit! Och, en die armoedige beschrijvingen nu!

Bij haar zijn, haar in zijn armen hebben, het was het zaligste, maar het betooverendste tevens, bijna bedwelmend — stil waren ze dan beiden haast altijd, stil en beklemd van dat immense, overweldigende besef: hun gedeelde liefde. Het opstormende, woordenloos juichende, het wild zijn van blijdschap ontstond nog meer in Huib als hij alleén was, op straat of in zijn kamer, terwijl hij zat te werken of te lezen. Overvallen kon het hem dan en doen opspringen, als tot blindheid en doofheid vervoeren. Maar misschien toch nog dieper gezegend, van ontroerende vreugde en ootmoedige dankbaarheid doorzinderd, gevoelde zich de welhaast-vijftiger, wanneer het hem gelukte zich te overheerschen, te bedaren, in roerlooze aandacht te overmijmeren zijn al zoo lange leven, zijn bestendigen zelfstrijd, meest zoo heimelijk en verborgen, zijn nooit geklaagd verdriet, zijn verstikte en verbeterde verlangen — en dan nú, in eens, dit volkomen bereiken, als door hemelsche genade, deze plotselinge overvolheid! Mijmeren, dat stilste, innigste voel-denken, vooral aan haar die